

ностъ да ме захапе или изподраска, но все пакъ, като видѣхъ рунтавата му козина и като чухъ рѣмженіето му, куража ми се разколеба, и сигурно щѣхъ да побѣгна, ако единъ отъ другаритѣ ми, чийто баща бѣше мечкаръ, не ми извика да не се боя, а да стисна мечето за пѣпа — то само щѣло да се събори на земята.

Борбата захвана. Сграбчихме се съ рунтавия си противникъ, разлюляхме се, завъртѣхме се и взехме да си мѣримъ силитѣ. То бѣше ме прихванало презъ раменетѣ съ лапитѣ си, азъ го бѣхъ пристисналъ презъ кръста и така се клатѣхме, блѣскахме се, ту напредъ, ту назадъ — но никой не наддѣляваше. Защото, мечето макаръ и малко, бѣше много силно и не искаше да ми се предаде лесно. За да ускоря победата си, азъ, като си спомнихъ съвета на другаря си, освободихъ едната си рѣка, почнахъ да ровя изъ козината по корема на звѣра, за да набарамъ пѣпа му. Но тукъ пѣпъ, тамъ пѣпъ, пѣпъ нѣма. Изпотенъ, като че съмъ въ баня, азъ си давахъ куражъ и продължавахъ да диря слабо мѣсто на противника си. Новнезапно една силна лапа се стовари въ гърдитѣ ми — азъ политнахъ и, докато да се съвзема, намѣрихъ се на земята притиснатъ отъ силния звѣръ. Помжчихъ се да се измъкна, но проклетото мече ме стискаше така здраво, че едва не извикахъ за помощъ. Всички почнаха да викатъ и да се смѣятъ. Най-много се смѣеше другарѣтъ ми, който ме бѣше посъветвалъ да хвана пѣпа.

Прислужникътъ на цирка, който държеше мечето съ единъ синджиръ, го отдрѣпна и ме избави съ думитѣ :